

El món és una llimona que fa suc

Dels cocodrils de Florida a una disfressa de xampinyó. Els contes de Justin Taylor són un artefacte impecable. En **Josep Lambies** entrevista la jove promesa americana

Des del fus horari de la Costa Oest, que en aquesta època deu ser un camp de carabasses somrients, Justin Taylor veu despuntar un nou dia. Té 33 anys, i els pèls de la barba com fil de coure. "Avui pots ser llegiré una mica de Saul Bellow i després treballaré en la meva pròxima novel·la", informa. Es va criar a l'est de Florida, zona d'aiguamolls i pantans, on corria el rumor que els colons de la jungla havien defenestrat els caimans per asfaltar el fang. Després va anar a la universitat, i va treballar per a una franquícia de pizzereries que té el sucós nom de Mellow Mushroom. Va ser allà que una vegada el van obligar a vestir-se de xampinyó, amb una disfressa pudent i no desinfectada.

Justin Taylor és una de les joves promeses de la literatura americana. A més es diu igual que un dels personatges de *Queer as folk*, i buscar el seu nom a Google pot portar confusions. Per ara. Algun dia, el públic s'haurà oblidat de la sèrie i ja només el recordarem a ell, els seus llibres de relats i la que de moment és la seva única novel·la acabada, *El evangelio de la anarquía*. "Com el seu títol indica, no és una novel·la tradicional, sigui el que sigui el que això vulgui dir", renega. La van publicar els d'Alpha Decay, que ara també recuperen un dels seus reculls de contes, *Líos*, petit *must* del mes. Als amants de la prosa d'ultramar, us farà plorar de gustet.

No és imprescindible que li llegim la cartilla per entendre de què va la seva obra. Però, així ho diu en Justin: "Tot el que us ofereixo neix d'un tros de mi". A *Líos*, hi ha un home vestit de bolet i tothom se n'aparta com

MEREDITH COHEN

si fos un espècimen contagiós d'una flatulenta obsessió per mirar episodis antics de *Friends*. I hi ha una vídua que viu a Canyon Lakes, una urbanització solcada per canals d'aigua bruta, i que un dia es troba un cocodril al pati del darrere de casa seva. "Aquesta és una obsessió que vaig cultivar de

petit, perquè la gent deia que els caimans que havíem fet fora tornarien i es venjarien", rebla Taylor. El món és una llimona àcida, i cal fer-ne suc.

D'una banda, hi ha la història familiar. La seva mare era filla d'immigrants de l'Europa de l'est que van posar una carnisseria a Williamsburg,

Brooklyn, i després es van traslladar a Coney Island, a la zona dels jueus ortodoxos, prop del parc d'atraccions. De l'altra, hi ha un al·legat generacional. I això tindria a veure amb el tòpic del jove inexpert que escolta els discos que Dylan va gravar a principis dels 80 i es punxa una xeringa d'heroïna per la virtut de l'experiment. "Sento un profund respecte cap a les dues coses, cap a l'oblit del passat i cap a la incertesa del futur", fa saber. El mateix els passa als homes i dones que viuen en aquestes narracions.

“
Sento un profund respecte cap a l'oblit del passat i cap a la cosa incerta del futur

A més, Taylor és tot un erudit. Quan tenia vint anys va llegir *Les ones*, el títol més trencador de Virginia Woolf, format pels soliloquis dels seus sis protagonistes. "D'alguna manera, a *Líos* he volgut fer un homenatge a la seva estructura —explica—, començant pel primer dels contes, que és la història d'un grup d'amics de la facultat que es van perdre la pista a mesura que es fan grans". Taylor és un gran creador de personatges, que es parlen d'un relat a l'altre, que ara fan un cameo i després tenen el benefici de l'*spin-off* en una nova aventura. Entre DJs sonats i noies que es volen convertir en Miranda July, som a la glòria.

Líos
Alpha Decay. 192 pàg. 19,90 €.

Los diarios de Emilio Renzi

Ricardo Piglia

EL LLIBRE DE LA SETMANA

★★★★★

Editorial Anagrama. 358 pàg. 21,90 €.

En les novel·les i relats publicats per Ricardo Piglia apareix un personatge recurrent, l'alter ego de l'autor, un tal Emilio Renzi. Cada tant, aquest Renzi –una veu cristal·lina que neda sobre una realitat negra, de petroli– fa referència al dietari que va començar amb 16 anys i, endut per la mania d'escriure, mai no ha deixat de banda. Per als lectors de Piglia, aquest text, sense arribar a ser ben bé un recurs narratiu ni tampoc una realitat palpable, s'havia convertit en un mite. Doncs bé. Amb 75 anys, i malalt d'ELA, Piglia ha decidit publicar aquest dietari, que ocupa 357 quaderns i inclou textos que dialoguen amb les anotacions quotidianes.

L'aparició del primer dels tres volums és una notícia emocionant. Poques vegades veiem com un mite pren cos, es fa real, com passa amb aquest text, que sense dubte està a

l'altura de les expectatives. Per dir-ho amb (només) un xic de demagògia, és com Lovecraft hauria publicat el *Necromicon*, i fos la millor de les seves obres.

Impossible concentrar el contingut, fet de camins que es bifurquen. L'amistat, l'amor, la família, la bogeria, la política, la velocitat, els diners, els cafès i els *echéteras*. Però sí que cal assenyalar que el centre dels dietaris és la paraula. I no una paraula qualsevol, sinó la de la literatura contemporània. Pels autors clàssics –Quevedo, però també García Márquez–, el llenguatge és una eina per demostrar veritats sabudes (o revelades), que deixa el lector amb el gust del *quod erat demonstrandum*. En canvi, el llenguatge contemporani –Joyce, però també Cervantes–, té una propietat inquietant, màgica, i és que crea la realitat a mesura que la diu.

Així, els dietaris de Renzi construeixen davant dels nostres ulls en Renzi. I per fer-ho, estableixen una relació complexa (és a dir, fèrtil) amb la realitat i la literatura, la seva i la del canón. Els materials heterodoxos que fa servir –notes, cites, paròdies, relats, evocacions...– vibren sota una mateixa corda, aquella que diu 'jo'. La sensació final és aclaparadora: la de necessitar no dies sinó anys per digerir i comprendre en tota la seva dimensió aquesta obra imprescindible. –*Marià Veloy*

NOTA AL PEU La resta del diari es publicarà el 2016 i el 2017.

UN AUTOR DE CINE

'PLATA QUEMADA'

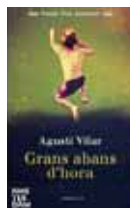
L'any 2000 es va estrenar la pel·lícula 'Plata quemada', basada en la novel·la de Piglia. Va ser el moment en què molts lectors espanyols van descobrir l'argentí.

ADAPTACIONS

Cinèfil declarat, Piglia ha participat en diversos guions. Entre d'altres, l'adaptació de les novel·les 'El astillero', d'Onetti, i 'Los siete locos', de Roberto Arlt.

Grans abans d'hora

★★

Agustí Vilar
Amsterdam.
208 pàg. 17,90 €

Guanyadora del XVIII Premi Roc Boronat convocat per l'ONCE, *Grans abans d'hora* és una obreta tendra que creix entre les decepcions generades per la transformació. Agustí Vilar (Sant Feliu de Llobregat, 1955) té quatre poemaris però aquesta és la seva primera novel·la. Participant alegrement de la moda actual d'escriure en veu del nen que es fa gran, llegim l'itinerari vital del jove santfeliuenc Lluís Picaflor (no, no és una novel·la d'humor). A mesura que prospera, el personatge rescata el paisatge urbà i humà. L'obra es fa immoderament coral i l'espai,

protagonista: "Gràcies a la bici, el poble es fa petit". Muntat en escenes que acolorixen el passat i volen ser unitàries, però el llibre s'infla i no arrenca ni activant l'estàrter. L'estil de Vilar és senzill, elegant, atent amb el lector i, sobretot, idoni per a les gasetilles que publica a la premsa. Caçar sargantanes, rebre clatellots dels capellans, celebrar festes tradicionals, les cosidores i els *visillos* són detalls d'època, sí, però particulars gastats que no encenen un món autònom nou. Els suposats "episodis significatius" d'una vida acaben com un xiclet que fa massa hores que es mastega. Vilar navega dins el discurs de les paraules. Hi té traça i coneix bé el llenguatge, el popular i el culte, però aquesta primera novel·la peca d'un excés de tot plegat. –*Anna Carreras*

NOTA AL PEU Com és la vida d'un nen de Sant Feliu?

101 llibres de BCN

Per David Castillo

12

'Nadie es inocente', Ramón de España

Observador agut de la realitat i amb una sornegueria que esdevindrà clàssica, Ramón de España ha estat un dels grans cronistes de la Barcelona dels 80 i dels anys pre i post olímpics. Això ho trobem als guions de còmics, als seus articles i a les seves hilarants novel·les, de les quals hem destacat *Nadie es inocente*, un al·legat a la misantropia que compartim plenament, i que està basada

també en les historietes que va publicar en un diari. El personatge és un ambiciós funcionari de l'Ajuntament que pretén, als 80, sumar la ciutat a l'èxit que ha tingut la *movida* a Madrid, és a dir, saltar de progres, psuqueros i àcrates a gent de disseny i moderns de diferent pelatge. Per aquest motiu, el funcionari busca un assessor, que li servirà per traçar una caricatura de la política cultural municipal, amb personatges tan grotescos com una tal Mariona Rebollo (sic). Qui diu que el costumisme no és vigent i fa riure? La crítica, però, s'hauria de tenir en compte, perquè les polítiques municipals, en molts casos, han estat més que ridícules.